

Vastaranta

Auto poukkoilee hiekkatiellä kuin sairaskohtauksen saanut eläin. Yksityistie-kyltti käskee ulkopuolisia pysymään poissa. En tiedä, kenellä tulisi mieleen ajella tänne huvikseen.

Pengersillalla isä toteaa, että vesi on tavallista korkeammalla. Se on aina korkeammalla tai matalammalla kuin normaalisti. Mikähän olisi normaali?

Kaarramme mökin pihaan. Katajat ja koivut heiluvat laiskasti tuulessa, taivaalla roikkuvat paksut tummanharmaat pilvet, kuin mummon pimennysverhot. Heti, kun avaan auton oven, kimppuun hyökkää hillitön hyttysparvi. Isä työntää käteeni kaksi painavaa kassia. Raahaan ne sekä oman reppuni polkua pitkin ja yritän samalla vetää huppua päähän. Itikat inisevät korvissa. Tuulisi edes kunnolla, että ötökät pysyisivät poissa.

Kiira hoputtaa minua, hänellä on kantamuksenaan kylmälaukku ja kaksi ruokakassia. Hidastan tahallani vauhtia, ja isosisko harppoo varvikon kautta ohi.

”Muistittehan punkkilahkeet?” isä huutaa.

Odotamme isää oven edessä. Hän tuo autoilta lakanakassin ja avaa lukon ruosteisella avaimella. Sisällä mökissä haisee merelle ja kostealle ja lapsuudelle. Tuvassa on hämärää ja viileämpää kuin ulkona. Vedän farkkutakin hupparin päälle ja nappaan kiikkutuolin päältä paksun punaruudullisen viltin. Kietoudun siihen, rojahdan vuodesohvalle ja kaivan taskusta kännykän.

”Pitää laittaa kaasua päälle ja sytyttää jääkaappi. Vettä pitää myös hakea ja sängyt laittaa valmiiksi”, isä ohjeistaa.

Tekee mieli huomauttaa isälle, että ei ollut minun ideani tulla tänne. Hän itsevaltiaana päätti varastaa puolet viimeisestä kesälomaviikostani, ei kyselty oliko minulla omia suunnitelmia. Hän halusi raahata meidät tänne korpeen. Raatakoon itse.

Hautaudun syvemmälle viltin sisään. Avaan WhatsAppin. Ei viestejä. Instassa ei ole mitään kiinnostavaa, TikTokissa ei ole uusia tykkäyksiä. Avaan WhatsAppin uudelleen, kosketan Nikon

viestiketjua. Viimeinen viesti on omani. Niko on lukenut sen. Viestiä on turha enää poistaa. Punainen sydän taisi olla liikaa.

”Pinja! Nyt!” isä kailottaa.

”Mitä?”

”Laita se luuri pois ja auta Kiiraa jääkaapin kanssa.”

Paiskaan puhelimen pöydälle ja viskaan viltin yltäni. Kiira naputtelee jääkaapin sytytintä. Menen seisomaan hänen viereensä kädet puuskassa.

”Auttaako tämä?” kysyn, ja sisko näyttää keskaria. Jääkaappi ei ota sytyäkseen.

”Mulla on pissahätä, koita pärjällä.” Työnnän jalat kumppareihin. Mökin ovi kolahtaa, kun harppaan ulos.

Tuuli on yltynyt, ja pilvet ovat alkaneet syytää pisaroita. Vesi lentää kasvoille kylminä neuloina. Farkkutakki ehtii kastua huussipolulla, joka on täynnä muurahaisia. Tallon niitä niin paljon kuin ehdin samalla kun marssin huussille. Naamaan osuu hämähäkinseitti.

Huussissa on hämärää, mutta siellä ei onneksi haise kovin pahalle. Sade ropisee peltikattoon. Vedän housut alas, istun Ekomakin päälle ja tarkistan viestit uudelleen. Niko on paikalla. Ei vielääkään vastausta. Pitäisikö laittaa uusi viesti? Selitellä edellistä, heittää se vitsiksi? Avaan puhelimen muistion ja hahmottelen viestiä. Ulkoa kuuluu askelia.

”Onko siellä paperia?” isä kysyy.

”Joo joo, anna mulle paskomisrauha!”

Askelet loittonevat. Samassa huomaan, että Niko on kirjoittamassa viestiä. Melkein vinkaisen ääneen, sydän hakkaa mahalaukkua.

Puhelin sammuu. Se lipsahtaa käsistäni ja iskeytyy huussin lattialle. Kurotan sitä kohti ja melkein lennän nenälleni housut kintuissa.

Näytön lävistää ilkeä näköinen särö. Kiroan ääneen ja painan virtanappia. Mitään ei tapahdu. Onko akku loppu vai hajosiko puhelin? Päättikö se, ettei jaksaa pysyä hengissä täällä Perämeren peräpukamassa?

Vedän housut jalkaani ja säntään mökkiin. Viskon repustani kaikki tavarat lattialle, kunnes löydän varavirtalähteen ja latausjohdon. Isä keittää kaasuhellalla vettä, Kiira on syyttämässä takkaan tulta.

”Joko kulutit akun?” isä huokaisee. ”Sen varavirran pitäisi riittää sulle kolmeksi päiväksi.”

Kiinnitän latausjohdon puhelimeen ja kokeilen virtanappia. Puhelin ei inahdakaan.

”Etkö muistanut ladata virtalähdettä?” isä kysyy.

”Latasin, se on täynnä! Mun puhelin tippu ja se vissiin hajos!” huudan.

Kiira tyrskähtää. ”Hyvä Pinja, mahtavaa”, sisko sanoo, ja samalla takassa roihahtaa keltainen liekki.

”Tää ei oo hauskaa, mulla oli yks tärkeä viestittely kesken! Anna mulle sun puhelin, laitan mun SIM-kortin siihen vähäksi aikaa.” Nappaan Kiiran puhelimen tämän takataskusta.

”Et todellakaan ota sitä!”

Sisko tarttuu hartioihini takaapäin, yritän pyristellä pakoon. Pitelen puhelinta rintaani vasten, käherryn palloksi lattialle. Sisko tökkii kylkiäni, ja se kutittaa niin, että puren hampaani yhteen. En kuitenkaan hellitä otettani puhelimesta.

”Voi hyvänen aika, tytöt”, isä sanoo. ”Pitääkö mun tulla väliin?”

Kiira kutittaa niskaani, ja se on liikaa. Pudotan puhelimen räsymatolle. Sisko poimii sen käteensä.

”Vitsin uhmaikäinen penska”, hän sanoo. ”Sää aloitat viikon päästä lukion, ois paras siellä olla pöllimättä mun tavaroita.”

Käännän selkäni siskolle.

”Isä, voinko lainata sun puhelinta? Ihan hetken?”

”Ei, mä aion pitää huolen, että akku kestää.” Isä virnistää. ”Sitä paitsi sulle voi olla ihan terveellistä tämä.”

Survaisen oman hajonneen puhelimen taskuuni, vedän hupun päähän ja marssin ulos. Juoksen saunapolkua pitkin rantaan, enkä välitä sateesta.

Laskeudun saunalta kiviaskelmat rantahietikolle. Iso punertava kivi on sopiva istumapaikka. Painan vielä kerran puhelimen virtanappia, mutta näyttö pysyy mustana. Lasiin tullut särö irvistää minulle.

Meri on yhtä harmaa kuin taivas. Pienet vaahtopäät uiskentelevat rantaa kohti, kaislikko velloo tuulessa. Sade on muuttunut tihkuksi, kastelee kasvot, farkkutakki ja college-housut imevät vettä kuin pesusieni. Haistan merilevän tuoksun. Ylitse lentää tiira, kauempaa kuuluu lokin kiljahduksia.

Kuvittelen, mitä Niko olisi voinut olla kirjoittamassa. Käyn mielessäni läpi viestiketjuamme. Toissailtana lähetin Nikolle selfien, jonka olimme ottaneet yhdessä koulun kevätjuhlapäivänä, ysiluokan viimeisenä päivänä. Kuvassa hänen vaalea tukkansa oli hausvasti pystyssä ja hänellä oli aurinkolasit. Minulla oli hampaiden välissä valmistujaisruusu ja silmät kierossa.

Niko sanoi, että oli harmi, että emme menneet samaan lukioon. Muistelimme aikoja, kun alakoulussa olimme leikkineet keinuhypyn olympiakisoja. Minä olin ranskalainen hyppääjä René

René ja hän oli kanadalainen Jack Jackson. Otimme vauhdit, hypimme keinusta ja keksimme hypyille älyttömiä nimiä, kuten nelostulppi viidellä kierteellä.

Olimme myös keräilleet koulun pihalta kiviä ja ottaneet niitä lemmikeiksemme. Niitä oli kymmeniä, ja jokaisella oli oma nimi. Viestitellessämme yritimme muistella niitä, mutta vain muutama palautui mieleen.

Puren huultani. Enää emme Nikon kanssa keräilleet kiviä emmekä hypineet keinusta. Keväällä koulussa olin välillä katsonut häntä ja säpsähtänyt. Hän ei ollut enää se sama poika, joka oli ryntäillyt koulun pihalla Batman-paidassa lippalakki väärinpäin. Tunneilla hän kuunteli keskittyneesti ja pureskeli kynäänsä, kyseli opettajalta vaikeita kysymyksiä. Hän oli pitkään minua lyhyempi, mutta syksyllä hän oli kasvanut minusta ohi ja keväällä hän oli jo päätä pidempi.

Nykyään hän tuoksuukin erilaiselta kuin aikaisemmin. Poskeni lehahtavat kuumiksi, kun ajattelen sitä.

Niko sanoi viestissä, että olisi mukava nähdä vielä kesällä. Melkein samalla hetkellä isä kertoi päättäneensä, että lähtisimme vielä viimeisellä lomaviikolla mökille. Anelin ja rukoilin isää, että saisin jäädä kotiin. Isä ei tietenkään suostunut.

Kun kerroin, että ehtisin nähdä vasta loppuviikosta, Niko ehdotti, että voisimme mennä vaikka rannalle. Silloin sydämeni lähti niin hurjaan laukkaan, etten meinannut pysyä perässä. Kuvittelin vaaleanpunaisen auringonlaskun, Nikon makoilemassa viltillä vaalea tukka hulmuten. Vastasin sille *Todellakin, ois ihanaa* ja lähetin perään ison punaisen sydämen.

Sen jälkeen Niko ei vastannut yli vuorokauteen.

Mitä hän oli nyt ollut kirjoittamassa? Käyn mielessäni läpi skenaariot. Hän vastaisikin, että hänelle on tullut muuta, ei ehdikään. Ei suoraan sanoisi, että on muuttanut mielensä, keksisi jonkun tekosyyn, ettei tarvitsisi nähdä minua.

Tai sitten hän lähettäisi takaisin punaisen sydämen ja sanoisi, ettei malta odottaa. Laittaisi GIFin, lentosuukkoa heittävästä nallesta.

Kumpikin vaihtoehto laittaa pääni sekaisin. Pudistelen päätäni, niin kuin se auttaisi järjestämään asiat aivoissa jotenkin helpommin käsitettäviksi.

Huppu on jo läpimärkä. Nousen seisomaan ja lähden kävelemään rantaa pitkin. Potkin kiviä, poimin käteeni yhden. Viskaan sen kaikin voimin mereen, mutta aallokossa siitä ei kuulu edes molskاهدusta.

Kiiran kanssa kilpailimme pienenä usein kivien heitossa. Kumpi sai heitettyä enemmän leipiä, kumpi nakkasi kiven pidemmälle, kumpi jaksoi viskata painavamman murikan.

Kyykistyn vesirajan tuntumaan, ja vaahtopää kastelee lenkkarini. Poimin käteeni eri kokoisia, eri muotoisia ja eri värisiä kiviä. Kerään niitä kasan, työnnän osan taskuun ja alan heitellä. Yritän saada kiven lentämään mahdollisimman hienossa kaaressa kauas. Otan maalikseni aallokon keskellä pilkottavan tasaisen kiven, ja yritän osua siihen. Löydän melkein täydellisen pyöreän, litteän kiven ja heitän sillä leipää. Aallokossa se ei onnistu, pomppaa vain kerran veden pinnasta.

Vilkaisen mökkiä. Isä tai Kiira eivät ole tulleet perääni. Heitä ei kiinnosta, vaikka kastun läpimäräksi. Takkatuli ja viltti tuntuvat kutsuvilta, mutta minua ei huvita mennä mökkiin kököttämään isän ja siskon kanssa.

Heittelen loput keräämäni kivet veteen, ja istuudun takaisin kivelle.

Vähän ajan kuluttua rantaan ui vesilintuperhe. Tukkakoskeloita. Istun liikahtamatta, eivätkä ne näytä pelkävän minua, uivat aivan läheltäni. Poikaset eivät ole enää aivan pieniä, mutta ne seuraavat emon perässä tiiviisti.

Täällä mökkirannassa opin tunnistamaan tukkakoskelon, rantasipin ja taivaanvuohen. Täällä tutustuin myös kukkien ja kasvien nimiin, keräsin kasveja kansioon alakoulussa. Olin aina liian myöhään liikkeellä, haalin kasveja paniikissa viimeisellä viikolla ennen koulun alkua. Mustikoissa oli jo marjat, kun ne olisi pitänyt kerätä kukkimisvaiheessa. Kielloissa oli jäljellä vain lehdet, ja metsätähdet olivat jo kuivahtaneet. Joitakin kasveja ei enää edes löytynyt.

Säpsähdän, kun huomaan, että isä on tullut rantaan. Hän katselee merta hetken ja hieroo leukaansa.

”Tuutko mun kanssa lämmittämään saunaa?”

Kohautan olkiani.

”Eikö sua palele?”

Leuat lyövät loukkua, ja nyökkään. Isä ottaa tuulitakin yltään ja kietoo sen ympärilleni. Kiipeämme kiviaskelmat saunalle.

Aamuyöllä herään hyttysen ininään. Yritän metsästää verenhimoista demonia, mutta se karkaa katonrajaan.

Kiira tuhisee yläsängyssä. Hänellä on ollut aina paremmat unenlahjat kuin minulla.

Vedän peittoa korville, mutta olo on liian virkeä. Kömmin ylös, vedän hupparin päälle ja hiippailen pikkuhuoneesta tupaan. Isä kuorsaa vuodesohvalla. Seinäkello näyttää puoli viittä.

Yritän olla kolauttamatta mökin ovea, kun astun ulos. Sade on loppunut, ilma on raikkaan viileä, mustikkavarvikon päällä leijailee usvaharso. Hyttysset inisevät. Haahuilen ympäri

mökkipihaa, ja outo levottomuus kuplii vatsanpohjassa. Kierrän puuvajan, tutkin muurahaispesiä. Istuudun lähes lahoon keinuun, nousen saman tien ylös. Poimin suuhuni mustikoita.

Kävelen auton luokse, kosketan konepeltiä. Kunpa osaisin ajaa. Voisin lähteä ajelemaan jonnekin, vaikka pohjoiseen.

Säpsähdän ajatustani. Miksi haluaisin pohjoiseen? Miksi en ajaisi suoraan kotiin? Etsisi lipaston laatikosta vanhan puhelimeni, lukisi Nikon viestiä?

Pudistan ajatuksen pois ja astelen hiekkatielle. Lähden kävelemään niemen kärkeä kohti. Ohitan pari mökkiä, joiden pihoissa on autot. Pysähdyn, kun saavun ränsistyneen sinisen mökin kohdalle. En muista vuosiin nähneeni röttelössä ketään, en edes autoa sen pihassa. Ruohikko ja heinä ovat kasvaneet valtavan korkeiksi, maitohorsmat reunustavat mökkiä.

Oma mökkimme sijaitsee pienen lahden rannassa. Sininen murju sijaitsee vastakkaisella puolella tietä, ja sen rannasta aukeaa melkein avoin meri. Aallot ja taivaanranta pilkistävät koivujen, katajien ja pajujen takaa. Muistan isän joskus sanoneen, että rötiskö on niemen parhaalla paikalla. Mistään toisesta rannasta ei kuulemma aukea yhtä hienoa maisemaa.

En mahda itselleni mitään. Astun heinien valtaamalle pihatielle ja kävelen rantaan. Olen varma, ettei mökissä ole ketään, mutta silti sydämeni hakkaa ja minun on pakko vilkuilla ympärilleni. Ohitan puuvajan, johon nojailee läpiruostunut lasten pyörä. Ohitan massiivisen muurahaispesän ja rikkinäiset puiset pihakalusteet. Rämmin katajikon ja pajujen läpi rantaan.

Tuntuu kuin silmät olisivat aiemmin olleet puoliksi kiinni ja nyt repäisty kokonaan auki. Suuni loksahda auki.

Aava, harmaa meri levittyy eteeni vaaleana ja kirkkaana. Se näyttää jatkuvan loputtomiin. Aallot vellovat, tuntuvat keinuttavan minuakin. Pilvimassaan on ilmestynyt repeämiä, niiden takaa pilkottaa kullankeltaista, lupauksena aamusta. Horisontissa erottuu juuri ja juuri majakkasaari.

Tuijotan maisemaa ja istuudun tummalle kivelle, jossa on pitkä halkeama. Kosketan halkeamaa kädelläni. Se on karhea, terävä, tismalleen keskellä kiveä. Vatsaani nipistää jostakin syystä.

Kauhaisen haljenneen kiven juuresta pieniä kiviä, niin paljon kuin käsiin mahtuu. Tällä kertaa en heitä niitä veteen, vaan puristan niitä. Puristan niin tiukasti että sattuu.

Rintaani ilmestyy tuttu pyörteilevä tunne, sama kuin alakoulukesinä kasveja kerätessä. Tunne siitä, että aika on loppumassa.

Jotain on jäämässä taakse, sellaista, mitä ei koskaan saisi takaisin.

Painan silmäni kiinni. Toivon, ettei minun tarvitsisi hypätä halkeaman yli. Ettei minun tarvitsisi kohdata ensi viikkoa. Ettei minun tarvitsisi pakata uutta reppuani. Pukea ylleni asua, jonka olin jo kesän alussa valinnut tuota päivää varten.

Rutistan kiviä vielä kovempaa, puren huultani, yritän nielaista. Avaan silmät, avaan nyrkkini, katselen pieniä kiviä aivan läheltä.

Samassa mielessäni välähtää nimiä. Taavetti. Marjatta. Veijo. Menee hetki, ennen kuin tajuan, mitä ne ovat. Ne ovat kiviemme nimiä. Niiden, joita minä ja Niko keräilimme. Hymy leviää kasvoilleni. Lisää nimiä pulpahtaa mieleeni. Osa on väännöksiä opettajien ja luokkakavereiden nimistä, osan löysimme puhelinluettelosta, osan luokan seinäkalenterista. Hector, Ylermi, Charlotta, Pena. Tuijotan kämmenelläni olevia kiviä. Suustani pyrskähtää nauru.

Lasken kivet hiekalle ja kuin automaattisesti työnnän käteni taskuun. Samassa tajuan, että puhelin on mökissä ja edelleen rikki.

Minun täytyy pitää nimet mielessä. En saisi unohtaa niitä. Luettelen listaa mielessäni, yritän muistaa niitä lisää. Heti kun puhelimeni toimisi, lähettäisin Nikolle listan. Koko listan. Kertoisin, että muistaisin, että en koskaan enää unohtaisi niitä.

Hypähdän ylös kiveltä, nappaan maasta pienen kepin. Ryhdyn kirjoittamaan nimiä hiekkiaan. Hoen niitä ääneen, kiroan, kun kirjoittaminen on niin hidasta, paljon hitaampaa kuin se olisi puhelimella tai edes kynällä ja paperilla.

Lopulta en muista enempää nimiä. Lasken ne, niitä on 17. En siis muistanut läheskään kaikkia. Mutta Niko varmaan ilahtuisi. Minun pitäisi lainata Kiiran tai isän puhelinta, ottaa kuva ennen kuin aallot pyyhkisivät nimet pois.

Katselen nimiä ja huomaan toivovani, ettei minun tarvitsisi siirtyä tästä koskaan mihinkään. Voisin vain hengittää merituulta, antaa aaltojen roiskia vettä kasvoilleni. Ottaa käteeni kiviä ja pitää niistä kiinni.

Sisuskaluihini ilmestyy jälleen kipeä solmu. Minun on pakko kyykistyä.

Tuijotan taas merta. Hetki sitten sen loputtomuus tuntui suorastaan kutkuttavalta. Nyt se saa hartiat nousemaan korviin. Majakkasaari on liian kaukana, horisontti on liian tyhjä. Aaltoja on liikaa, ne liikkuvat liikaa, miksi ne eivät tyynny? Niissä on jotain vierasta, uutta, sellaista mistä ei saa kiinni.

Rinnassani värähtää ikävä. Äkkiä tuntuu, että on pakko päästä omaan mökkirantaan, josta näkyy vastaranta, johon olisi helppo soutaa. Vastarannalle voisi vaikka uida, jos olisi hyvä uimari.

Hätkähdän, olen kuulevinani jonkun huutavan. Käännähdän, odotan näkeväni sinisen mökin oven aukeavan, naapurin tulossa raivokkaana karjumaan, mitä oikein teen heidän rannassaan.

”Pinja! Pinja!”

Isän ääni.

”Pinja!”

Kiiran ääni.

Vilkaisen merta vielä kerran. Juoksen katajikon ja heinikon läpi sinisen mökin etupihalle.

”Mitä jos se on mennyt mereen? Nyt soitetaan hätänumeroon”, kuulen isän sanovan. Hän seisoo muutaman kymmenen metrin päässä hiekkatiellä pyjamassaan, tiirailee molempiin suuntiin tietä.

”Odota nyt, ei vielä skitsota. Voi olla että se on mennyt vaan kävelylle”, Kiira huikkaa ja hölkkää isän luokse.

”Viideltä aamulla?” isä kysyy.

”Sun mielestä se on mennyt todennäköisemmin uimaan?”

”Mää oon täällä!” huudan, ja harpon mökin pihasta tielle. Isä käännähtää, hänen silmänsä laajenevat. Hän ryntää luokseni.

”Kato, mähän sanoin”, Kiira toteaa.

Yhden mökin ovi aukeaa ja ovenpieleen ilmestyvät unisen mummon kasvot.

”Anteeksi”, isä huikkaa naiselle ja heilauttaa kättään nolona. ”Kaikki kunnossa.” Ovi sulkeutuu.

Isä seisahtuu eteeni, tuijottaa, pudistelee päätään. Hän ottaa silmälasit päästään ja hieroo silmiään väsyneenä.

”Voi perhana Pinja.”

”Heräsin, sää et ollut sängyssä ja oletin että oot huussissa”, Kiira sanoo. ”Mutta sua ei kuulunut puoleen tuntiin niin piti mennä katsomaan, ettet oo pudonnut Ekomakkiin.”

”Kun Kiira herätti mut, niin sain sydänkohtauksen”, isä huokaisee.

”Sori.”

”Missä sää oikein olit?” isä kysyy.

”Heräsin, enkä saanut unta. En keksinyt mitä tekisin, niin lähdin vähän kävelemään.”

”Olit Heimosten pihassa? Mitä sää siellä?”

”Mulle ei kukaan suostunut lainaamaan hetkeksi puhelinta, niin ajattelin sit lähettää pullopostia”, sanon. Kiira naurahtaa.

”Tää ei oo hauskaa”, isä sanoo.

”Kelle sulla on niin iso tarve lähettää rakkauskirjeitä?” Kiira kysyy ja virnistää. Poskeni lehahtavat kuumiksi.

Isä pudistelee edelleen päätään, mutta lähden marssimaan mökkiä kohti.

Istumme tuvan pöydän ääressä. Rouskutan hapankorppua ja hörpin kaakaota tutusta Uppo-Nalle-mukista, samasta kuin lapsena. Isä ja Kiira juovat kahvia. Seinäkello näyttää kuutta. Emme kukaan osanneet mennä enää takaisin nukkumaan.

”Miltä siellä Heimosten rannassa näytti?” isä kysyy. Hän on ilmeisesti jo leppynyt.

”Etkö sää oo muka käynyt siellä?” kysyn. ”Säähän sanoit, että se on niemen hienoin ranta.”

”Siitä on tosi kauan. Kävin siellä viimeksi varmaan silloin, kun tää niemi oli saari, johon piti soutaa.” Hän hörppää kahvia.

”Se oli ihan hieno. Kyllä siihenkin varmaan tottuin.” Vilkaisen ikkunasta omaa rantaamme.

”Mitä tarkoitat?” Kiira kysyy.

”Ei mitään. Isä, sanoit että oltais täällä kolme yötä. Mutta voitaisko me olla vaikka vähän pidempään?”

Kiiran suu loksahda auki, isä näyttää siltä, kuin olisi vetänyt kahvia väärään kurkkuun.

”Mää vaan aattelin, että kun koulu alkaa, niin ei varmaan päästä tänne taas pitkään aikaan.”

”Pärjäätkö sää muka ilman puhelinta?” isä kysyy.

”Joo. Kai. Katotaan, millaiset vieroitusoireet tulee.”

Isä hieraisee leukaansa ja korjaa silmälasejaan.

”Kyllä me voidaan olla pidempään. Mun puolesta vaikka koko viikko. Jos Kiiralle käy.”

”Kyllä se sopii”, Kiira sanoo.

He vaihtavat katseita kahvikuppiensa takaa. Voitelen uuden hapankorpun.

”Kyllä me voidaan käydä vaikka Kemissä korjauttamassa se sun puhelin”, isä sanoo.

Haukkaan hapankorppua.

”Ei tarvi.”

Vilkaisen puhelintani, joka on takanreunalla. Suuttuisiko Niko, kun en vastaisi viikkoon? Pyytäisikö hän jotakuta toista rannalle kanssaan katselemaan aavaa merta?

Sillä ei ollut nyt väliä. Minun pitäisi saada vielä hetki katsella pientä lahteamme, nähdä vastaranta ja heitellä leipiä ja tikkaa ja katsella muurahaisia. Tutkia vaikka rannan jokainen kivi, antaa niille nimet. Juoda kaakaota Uppo-Nalle-mukista.

Vielä oli aikaa.